

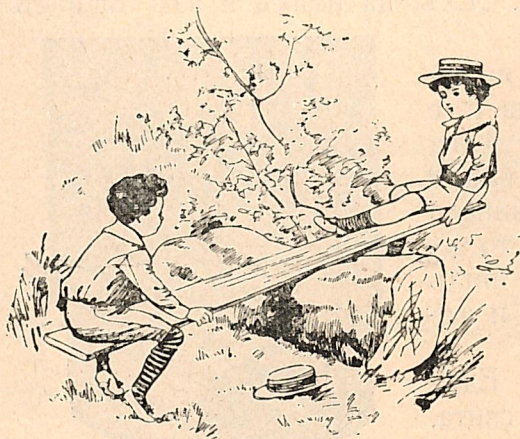
красиво, хвърлила се, за да го налапа. Горкиното! Едвамъ се спасило!

Задъхано, то кацнало на клонченце, да се поупомни. Ала ето пъкъ отдолѣ ловецъ се задава. Като вижда той врабчето толкова красиво, приближава и най-напрѣдъ на него помѣрва. Даанъ — пушка проечава и врабчето у сърдцето люто наранява. То ей пада, пада... умирайки, тжженъ гласъ издава: „Ехъ, прѣмѣни, гиздави, красиви, що ли, Боже бѣха? Охъ, да съмъ си пакъ подъ оназъ стрѣха“!...

Тукъ врабчето отъ сънь се събужда. Подъ стрѣхата чорлавичко, но живичко се отново вижда. И не чака нито мигъ: фърръ — къмъ долченце отлетява; скокъ, скокъ — окжпва се, па запява: „Чикъ-чи-рикъ! Чикъ-чи-рикъ“!

Ранъ Босилекъ.

Косидба.

Настаналъ е чудесно хубавъ лѣтень день. Въздухътъ е изпълненъ съ приятни миризми отъ разцвѣтитѣ полски цвѣтя. Прѣзъ такава врѣме колко е хубаво на село!